

Pallai Károly Sándor

EGYENSÚLYOZVA A FELFOSZLÓ IDŐT

pizsamában fekszem a hóba, bele a könnyörgések egymásutánjába. keresem kezedet, hogy megvédjen, mert meguntam már ezt a szidalmazó kort, ezeket a kérlelhetetlen, didergő éveket. fogom a kezedet és a tarkómra teszem. most már együtt várunk tovább hangtalan testi ámulatban, egyensúlyozva a felfoszló időt. hiszen a történetek ellenére még mindig bízunk egy jóindulatú kábulatban. bízunk, hogy emlékeink nyomán újjászületik majd valami. ahogy itt fekszem, vagy krumplihámozás közben, a tévé előtt. megígértük, hogy ezután csak együtt megyünk tovább. de közben mégis egyedül vagyok, mikor ügyetlenül tömködöm a válaszolatlan kérdések tátongó nyomát. kezted a tarkómon és nem mocorgok. nyugton fekszem és nem gondolok a hirtelen ránk szakadt város hidegére, a magunk mögött hagyott színekre. itt a kezded, hogy megvédjen a lázongó egektől. máglyán lobognak a felhők és mi küzdünk türelmetlenül. most látom, hogy ez egy kert. befeküdtem egy bokorba és téged is magammal rántalak. virágokban fürdünk a didergő gondolatok között.

FELEJTÉSSEL EGYBEDRÓTOZOTT

ormótlanul tolnak be a kéretlen gondolatok. pedig már épp felejteni próbáltam. egymás sarkára lépnek, lökdösődnek a sorban a hóban lefagyott, alkoholista tegnapok. megyek vásárolni. közben azon gondolkozom, hogy ez a kettőnk dolga milyen egy kitisztult, szent örület. ülök otthon este. gondolkozom. megráz a mécsesekből áradó meleg. rádöbbenek, hogy mennyire szükségem van a büntudatot feledtető kabátod sarkára. hogy mehessem minden tovább. megint reggel van és haladok a piac felé. kis, tenni vágyó léptekkel haladok. itt van előttem ez a hatalmas, tékozló talány: az élet. valamit azért mégis kezdenem kéne vele. haladok. összeborulnak mögöttem az émelygő utcák. emlékeket keresek, szótérképet. húst veszek ebédre. lépkedek az elszórt levelek között szavakat, csipp-csupp igazságokat keresve. ihlet nélkül. lépkedek keresztül a könnyelmű időkön. keresem az elhagyott, megszáradt vágyat és valamiért mégis nyugodt vagyok. talán mert tudom, hogy ma megint hozzád megyek és közösen vágunk majd át a felejtéssel egybedrótozott, összehordott perceken.

BELETÖRŐDÉST FŐZÖL

ócska, csüngő lámpásként akaszkodunk az egek aljára. másznánk szüntelenül. nem is értem, hogy bírják el ezt a felhők. ezt a sok törtető, botladozó embert, akik feledve vérrel, fájdalommal itatott ruháik súlyát, egyre csak dacolnak fénnel, zenével. önbeteljesítő távlatok felé. ma már mindenki profin megírt életrajzzal pályázik a mennyországba. ez a sok bizonytalanság, meg-

görbült vasalódeszka. mostanában estéként a házmaster ablakai alatt gyűlünk össze a barátokkal, hogy megbeszéljük, hogyan billentsük ki ezt a sok bizonytalanságot, hogy milyen pír-taktikával érjük el a vágyott régiókat. hogy nekünk is legyen esélyünk. te meg csak naphosszat ülsz otthon, és beletörődést főzöl a vacsorába. koszos megbánást. újra meg újra. elégtelenül létezőnk tovább, mert szétfagytak az egyszerű útjelzők a hosszú út során. életed során. gyors, meglepő löktetésben. mindenáron veled maradok és közösen egyensúlyozunk tovább a lelki hajléktalanság peremén.

EZENTÚL MEGVÁLTVA

újra együtt. autókkal dübörgünk a küszködő, kemény földön. tébolyodottan bolyongunk a ránk hagyott napok örökén. átépítjük hitünket. együtt. meg-megremegve, a munkákat irányító főmérnökkel vitázva. átépítjük szeretetünket. te nagy konyhát szeretnél, tágasabb teret, sok ablakot. én a körgangos változat mellet vagyok. veszekszünk a léttel. nem is olyan egyszerű mindent szépen felcímkézni, dobozolni. enyhén tartósítva, mesterséges színezékektől mentesen. rendszerezük a kialvatlan félelmeket, a lány megváltás mozzanatait, amiben együtt volt részünk még a régi lakásban, a sugárúton. emlékszel? a másodikon laktunk és arról ábrándoztunk, hogy lesz majd, ha egyszer. most meg itt vagyunk és csomagoljuk az evőeszközöket, ruhákat, ollókat, mert új hitet kapunk. újra együtt, tovább. ezentúl megváltva.